

Laetamur Admodum

XII. Piusz pápa 1956. november 1-én kiadott enciklikája

Az 1956-os forradalom eseményeit az egyház is élénk figyelemmel kísérte. Egyedülálló a római katolikus egyház történetében, hogy a pápa, jelesül XII. Piusz, kilenc nap alatt háromszor is enciklikában foglalkozzék a magyarokkal, a magyarországi eseményekkel. Első körlevelét (Luctuosissimi eventus) követő öt nappal, november elsején adta ki újabb, Laetamur Admodum (Nagy örömünkre szolgál) kezdetű, további buzgó imádkozásra felszólító enciklikáját, melyben többek között örömét fejezte ki, hogy Stefan Wyszynski bíborost, Varsó érsekét, valamint Mindszenty József bíborost, esztergomi érseket visszahelyezték méltóságukba és felelős hivatalukba. A Magyarországról érkező hírek alapján körlevele hangneme bizakodó, hitte, hogy végre feldereng „*az igazságosságra alapozott béke új korszakának hajnala Lengyelország és Magyarország népei számára.*”

LAETAMUR ADMODUM

XII. Piusz pápa

az 1956-os magyar forradalom eseményeivel foglalkozó második enciklikája

Róma, 1956. november 2.

Nagy örömünkre szolgált az a tudat, hogy nemcsak az egész katolikus világ püspökei, hanem más egyházak lelkeszei és hívei is lelkesen csatlakoztak felhívásunkhoz, melyet legutolsó „LUCTUOSISSIMI EVENTUS” kezdetű körlevelünkben tettünk közzé, hogy közös imádsággal ostromoljuk az eget és így imánk hathatós legyen.

Ezért most szívből jövő hálával akarunk köszönetet mondani Istennek, mert megindult a sok könnyörgésen, különösen az ártatlan gyermekek imáin és úgy látszik végre megengedi, hogy felderengjen az igazságosságra alapozott béke új korszakának hajnala Lengyelország és Magyarország népei számára.

Nem kisebb örömmel vettük tudomásul, hogy szeretett fiainkat. S. Wyszynski bíborost, Varsó érsekét, valamint Mindszenty József bíborost, esztergomi érseket, akiket a múltban

eltávolítottak székből, visszaállítottak méltóságukba és felelős hivatalukba, ahol örvendező tömegek fogadták őket diadalmos üdvözléssel, miután ártatlannak és igazságtalanul megvádoltnak jelentették ki őket. Reményt táplálunk aziránt, hogy ez jó előjele mindkét országban az újjászervezésnek és a béke megteremtésének, az eddiginél józanabb és tökéletesebb elgondolás alapján. Ezért még egyszer azzal fordulunk ezen országok valamennyi katolikusához, hogy hozzák összhangba erőiket, csoportosuljanak törvényes pásztoraik köré és így szorgalmas munkával ennek a szent ügynek továbbvitelére és megerősítésére szenteljék magukat. Mert ha egy ilyen alkalmat elszalasztanak, akkor sohasem fogják tudni elérni az igazi békét.

Azonban egyik félelmünk még le sem csillapult lelkünkben, máris másik aggasztó helyzet állt elő. Amint tudjátok, Tisztelendő Testvérek, a középkeleten egy másik harci cselekménynek a lángjai csapnak fel fenyegetően, nem messze a Szentföldtől, ahova leszálltak egykor Isten angyalai az égből és az isteni Gyermek jászola fölött lebegve békét hirdettek a jóakarátú embereknek. (Lk 2,14) Mi, aki egyforma atyai szeretettel ölelünk át minden népet, nem tehetünk mást, mint imádkozunk a kegyelmek Atyjához és minden vigasztalás Istenéhez (2Kor 1,13) és sürgetünk mindnyájukat, hogy imáitokat egyesítsétek a mienkkel, hiszen „harci fegyvereink nem földi, hanem isten erejűek” (uo. 10,46). Egyedül belé helyezzük reményünket, aki mennyei fényével meg tudja világosítani az emberek elméjét, feldühödött akaratukat jobb belátásra bírja, hogy így helyreálljon a jogos rend a nemzetek között, mindnagyobb kölcsönös előnyükre, mindig biztosítva az érdekelt felek törvényes jogait. Minden embernek, különösen azoknak, akik népek sorsát tartják kezükben, szem előtt kell tartania, hogy háborúból sohasem származhat tartós jó, de annál inkább rengeteg baj és szerencsétlenség.

Az emberek között felmerült nézeteltéréseket sohasem lehet hadseregekkel, mészárlással, rombolással megoldani, hanem csak méltányossággal, törvényességgel, okossággal és igazságossággal. Ha az igazi béke utáni vágytól hajtott bölcs emberek összegyűlnek, hogy ilyen komoly problémájukkal foglalkozzanak, minden kétséget kizáróan arra kell kényszerítve érezniök magukat, hogy az igazságosság útját válasszák és ne az erőszak meredek lejtőin kalandozzanak, ha megfontolják, hogy milyen nagy veszélyei lehetnek egy háborúnak, amely kis szikrából hatalmas tűzvészé tud fejlődni.

Szeretnénk felhívni a kormányok figyelmét ezen veszedelmes válság idején mindarra, amiről szóltunk. Nem tudunk kételkedni abban, hogy meg vannak győződve arról, hogy semmi más érdek nem vezet bennünket, hogy így tegyünk, mint minden ember közös java, s a közjólét, mely sohasem fog virágozni, ha testvérvér öntözi.

Így tehát, mint már mondtuk, különösen Isten gondviselésébe és kegyelmébe vetjük

reményünket és sürgetünk benneteket, Tisztelendő Testvérek, hogy ne szűnjetek meg bátorítani és támogatni az imahadjáratot, amelynek, valamint Szűz Mária közbenjárásának hatására az Úr kegyesen megadja, hogy a háború veszélye megszűnik, a nemzetek közötti nézeteltérés kedvező megoldásra jut, az Egyház isteni Alapítója által szentesített jogait biztosítják mindenki javára és „a népek minden családja, akiket a bűn sebe elszakított egymástól, az Ő édes uralmának hódol.” (Krisztus Király ünnepének könyörgése)

Végül egész szívünkkel küldjük nektek, Tisztelendő Testvérek, és a gondjaitokra bízott nyájra, amely bizonyára hozzátok hasonlóan fog válaszolni megújított buzdításunkra – apostoli áldásunkat, a mennyei kegyelmek hordozóját és atyai jókívánságaink bizonyítékát.